

ZÁVER

Amsterdamská zmluva ako aj nasledujúce akty sekundárneho komunitárneho práva prijaté na jej základe znamenali výrazné posilnenie justičnej spolupráce členských štátov Európskej únie v súkromno-právnych veciach. Najvýraznejším prínosom nielen pre súdy, ale výraznou mierou aj pre občanov EU, je hlavne nahradenie Bruselského dohovoru novým Nariadením Brusel I., ktoré je jedným zo série aktov komunitárneho práva týkajúcich sa európskeho justičného priestoru.

Prínos Nariadenia spočíva nielen v tom, že zakotvuje princíp automatického uznávania rozhodnutí súdov iných členských štátov, a tak výrazne zjednodušujúcim a urýchľujúcim ich výkon, ale ako dvojité inštrument prináša logický systém určovania právomocí súdov, podporovaný rozsiahlou judikatúrou ESD. Prínos tohto predpisu spočíva aj vo forme nariadenia, čo uľahčuje a urýchľuje jednak celý legislatívny proces prijímania nariadenia, a zároveň nie je nutná zložitá ratifikačná procedúra v členských štátoch, pretože je priamo záväzné pre členské štáty,

Je len veľmi ťažké odhadnúť, kam aktivity EU v oblasti civilného procesu budú smerovať. Právne akty, ktoré dnes tvoria európske právo civilného procesu, upravujú len konanie s medzinárodným prvkom. Nezodpovedanou otázkou tak ostáva, či môžeme v najbližších rokoch očakávať také európske právo civilného procesu, ktoré by zjednocovalo občianske súdne konania jednotlivých členských štátov. Sice Amsterdamská zmluva predpokladá zblížovanie noriem upravujúcich civilno-právne konanie, neexistencia snáh o vytvorenie Európskeho občianskeho súdneho poriadku dokazuje, že členské štáty nie sú ochotné dosiahnuť taký vysoký stupeň integrácie.